

?Manresans amb arrels aragoneses

Els fenòmens migratoris són constants en la vertebració de qualsevol societat moderna, encara que sigui poc permeable per qüestions orogràfiques.

De fet, Catalunya sempre ha estat un pol d'atracció, a causa del mòbil més habitual que fa que algú abandoni el seu lloc de naixença: l'econòmic; la necessitat de "buscar-se la vida" en un lloc on hi hagi més possibilitats de trobar feina, formar una família o, simplement, salvar la pell o no morir de gana. L'exemple més actual i macabre, el dels ocupants dels centenars d'embarcacions que van a la deriva al Mediterrani provinents del nord d'Àfrica. La vertebració de la població catalana és un gresol d'orígens que, com capes d'una cebeta, es van juxtaposant i modulen la identitat a partir de l'intercanvi de costums propis i adquirits. Com en moltes tradicions, la figura de l'hereu i la pubilla al nostre país obeeix a la necessitat de no dividir la propietat i conservar l'estatus agrari. Aquesta regla del joc ja genera, per si mateixa, un "romanent" de fills i filles que, per força, han d'abandonar el mas familiar i fer cap a altres latituds. Alhora, a mesura que Catalunya es converteix en un territori d'alt teixit industrial i el sector primari comença a perdre preponderància, les fàbriques, ubicades a les viles mitjanes i les ciutats, són el motor que completa les primeres grans migracions de la història contemporània catalana: les que traslladen la majoria de població del camp a la ciutat.

Són moviments de migració interns, al s. XIX dins del mateix principat i, des de començaments del XX, amb gent vinguda de múltiples punts de l'estat espanyol. Les famílies manresanes que retratem en aquest número formen part d'aquesta onada i tenen arrels en un territori veí amb molta història compartida: l'Aragó. I, més concretament, la zona de la Franja on les fronteres són difuses i el trànsit comercial, poblacional i lingüístic, constant. A Binacet, un poble de 1.500 habitants

circumscrit a la província d'Oscà, hi tenen arrels cares manresanes ben conegudes. Si fa tot just dos anys llegíem com famílies d'origen marroquí tenien com a destí final Manresa gràcies a un flux continuat de trasllats, en el cas de Binacet, de manera més reduïda, persones a títol individual van seguir camins gairebé idèntics. Són vides paral·leles d'homes i dones joves que van venir atrets pel potencial menestral i industrial de la ciutat potser amb alguna feina emparaulada en alguna fàbrica o taller, o bé noies joves que, a canvi d'hostatjar-se i tenir un plat a taula, venien a servir a casa d'alguna família benestant o de l'emergent burgesia. Si, en el cas dels manresans de Larraix, per a les segones i terceres generacions, el poble és només una destinació de vacances, tres quarts del mateix amb els fills i filles dels manresans amb arrels aragoneses, que ho tenen a dues hores de carretera.

[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista **El Pou de la gallina** del mes de setembre. A la venda a tots els quioscos i llibreries manresanes a partir del dia 3 de setembre.

[/despiece]